
CORANUL UIMITOR

de Gary Miller - Universitatea Essax

Denumirea Coranului prin Cartea uimitoare sau uluitoare nu mai este limitată doar la musulmanii care nutresc întreaga apreciere și dragoste pentru Cartea lor, ci acest epitet a ajuns să-l atașeze Quran-ului și nemusulmanii, ba chiar și adversarii Islamului.

Lucrul care-i surprinde pe cei care cercetează această Carte și o examinează de aproape este faptul că ea nu li se înfățișează așa cum s-ar fi așteptat. Ei presupuneau că ar trebui să fie o carte veche, provenită din deșertul arab cu o mie patru sute de ani în urmă. Dar vor fi surprinși să constate că ea nu este așa cum se așteptau să fie. În plus, primul lucru care le vine în minte unor oameni care citesc o carte veche, provenind din deșert este acela că ea trebuie să vorbească despre deșert. Ei bine, Coranul vorbește și înfățișează uneori deșertul, însă, el vorbește și despre marea pe care se stârnesc vijelii și furtuni.

Cu ani în urmă, ne-a venit o știre în orașul Toronto despre un comerciant care a petrecut o mare parte din viață pe mare și un musulman i-a dăruit o traducere a Coranului ca să o citească. Acest comerciant marinar nu știa nimic despre istoria Islamului, însă, i-a plăcut mult traducerea și, după ce a terminat de citit, i-a dat-o înapoi musulmanului, întrebându-l: Muhammed acesta a fost marinar? Când musulmanul i-a răspuns că nu a fost marinar și că a trăit în deșert, acest lucru a fost suficient pentru a-l determina să-și declare convertirea la Islam. El a fost foarte impresionat de descrierea coranică, deoarece fusese surprins de o furtună în largul mării și a fost convins că acela care a făcut în Coran o astfel de descriere a mării învolburate trebuie să fi fost martorul unei furtuni pe mare, iar Profetul trăise în deșert. Descrierea cu cuvintele "valuri cu nori deasupra lor" nu putea să fie doar rodul imaginației celui care a făcut această descriere, ci trebuie să fi fost o descriere făcută de cineva care a văzut cum se petrece o furtună pe mare. Acesta este doar un exemplu al

faptului că și Coranul nu se limitează la un anumit spațiu sau un anumit timp, și fără îndoială, că acest conținut științific al Coranului nu este rodul deșertului din urmă cu paisprezece secole.

Cu mult timp înainte de misiunea lui Muhammed, a existat o teorie despre atom, cunoscută sub numele de teoria atomică, pe care au dezvoltat-o filozofii greci și, îndeosebi Democrit. El și cei care i-au urmat considerau că materia conține mici particule invizibile numite atomi, care sunt indivizibile. Arabii au avut același concept. Adevărul este că, în arabă, termenul atom (zarra) indică, în mod obișnuit, cea mai mică particulă cunoscută a materiei. Dar știința modernă a descoperit că această mică particulă a materiei, adică atomul care purta aceleași particularități ale elementului său, poate fi divizată în componentele sale și mai mici. Această idee este nouă, este un rezultat al evoluțiilor din ultima epocă, dar este interesant că ea se găsește în Coran, care menționează: "Domnului tău nu-I va scăpa nici cât greutatea unui fir de colb, nici de pe pământ, nici din cer, nici cât (o greutate) mai mică (decât aceasta) și nici mai mare, fără ca acestea să (fie înscrise) într-o carte limpede"; (Yunus: 61). Fără îndoială că această declarație ciudată era neobișnuită cu paisprezece secole în urmă pentru arabul care considera atomul (zarra) a fi cea mai mică particulă dintr-o materie. Aceasta este o dovadă a faptului că timpul nu a devansat Coranul.

Un alt exemplu despre ceea ce așteaptă omul de la o carte veche se referă la sănătate sau la medicamente și la vechile metode de tratament. Numeroase surse istorice menționează faptul că Trimisul lui Allah (Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască!) a dat unele sfaturi în legătură cu igiena și curățenia, însă aceste sfaturi nu se găsesc în Coran. Acest lucru s-ar putea să li se pară nemusulmanilor la prima vedere a fi o neglijență ciudată, fiindcă ei nu pot să înțeleagă de ce Allah PreaÎnaltul nu a inclus în Coran astfel de informații utile. Unii musulmani încearcă să explice acest lucru, spunând:

„Deși sfaturile Trimisului au fost corecte și aplicarea lor era posibilă, Allah Preaputernicul și Preamărețul a știut, datorită înțelepciunii Sale infinite, că progresul științific și medical care va avea loc ulterior s-ar putea să facă sfaturile Profetului să pară vechi și depășite și că, atunci când se vor produce descoperirile ulterioare, unii oameni s-ar putea să spună că noile informații vin în contradicție cu recomandările Profetului (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!). Și întrucât Allah PreaÎnaltul nu îngăduie să se acorde nici o șansă nemusulmanilor să spună că Quran-ul s-ar contrazice sau ar fi în contradicție cu învățăturile Profetului (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!), El nu a inclus în Coran nici un fel de informații sau exemple în afara acelor care rezistă timpului. În orice caz, dacă examinăm realitățile coranice în lumina faptului că ele sunt revelație divină, întreaga chestiune își ocupa locul corect și devine înțeleasă, iar astfel de discuții apar ca fiind total greșite.

Trebuie să se înțeleagă că această carte, Coranul, este revelație divină și că toate informațiile menționate în el provin dintr-o sursă divină. Allah PreaÎnaltul, a revelat Coranul care reprezintă cuvintele lui Allah PreaÎnaltul iar el exista înaintea întregii creații. De aceea, nu poate fi adăugat, îndepărtat sau modificat nimic din el. Așadar, Coranul a existat și a fost desăvârșit înainte de crearea Profetului Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) și, de aceea, nu era cu putință să conțină nici un fel de cuvinte, de sfaturi sau recomandări ale sale, iar introducerea unor astfel de informații ar fi în mod clar în contradicție cu scopul pentru care a existat Coranul și n-ar face decât să ridice un semn de întrebare în privința valabilității lui, făcându-l să nu mai fie demn de încredere ca revelație divină.

Pornind de la aceasta, noi nu găsim rețete pentru tratamentul medical în Coran, de tipul acelor pe care timpul le poate anula. El nu conține nici un fel de opinii în legătură cu lucruri care ar fi utile pentru sănătate sau cu mâncăruri care ar fi recomandabile sau cu ceva care ar putea constitui un tratament pentru o boală sau alta. Adevărul este că nu a fost menționat în

Coran decât un singur lucru în legătură cu tratamentul medical, pe care nu-l poate nimeni contrazice, și anume efectul curativ al mierii de albine. Și nu cred că cineva ar putea să conteste această realitate. Dacă cineva ar presupune că această carte divină, Coranul, este rodul minții unei persoane, ar fi de așteptat ca el să reflecte ceva din gândirea și din rațiunea persoanei care l-a compus. Adevărul este că unele enciclopedii și numeroase lucrări au pomenit faptul că el, Coranul, ar fi rodul închipuirilor pe care le-ar fi avut Profetul Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) Dacă acest lucru ar fi adevărat, adică dacă ar fi fost Coranul rodul unor probleme sau a unor boli psihice de care ar fi suferit Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!), ar fi fost necesar să apară dovezi ale acestui lucru în Coran. Există vreun fel de dovezi sau indicii în acest sens? Pentru a decide asupra existenței sau inexistenței unor astfel de dovezi trebuie mai întâi, să stabilim lucrurile care îi treceau prin minte în vremea aceea și apoi să cercetăm aceste gânduri sau idei și modul în care ele s-au reflectat în Coran.

Toată lumea știe că viața lui Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) a fost plină de greutate: numeroși copii i-au murit în timpul vieții, sub ochii săi, a avut o soție pe care a iubit-o și care s-a bucurat de o apreciere deosebită din partea lui, lângă care a petrecut ani îndelungați și care s-a sfârșit din viață în cele mai critice momente din timpul vieții lui. Fără îndoială că ea a fost o femeie deosebit de distinsă, de vreme ce a alergat speriat la ea în casă atunci când a avut prima revelație. Fără îndoială că este foarte dificil chiar și în zilele noastre să dai peste un arab care să-ți spună: M-am speriat într-atât de tare încât am alergat la soția mea, acasă. Arabii nu se comportă niciodată astfel, iar atitudinea Profetului Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) demonstrează cât de mare era forța și influența ei. Cu toate că aceste exemple reflectă doar câteva dintre preocupările lui Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască), ele sunt suficiente ca greutate și ca influență pentru a demonstra certitudinea aprecierii noastre în

legătură cu faptul că, Quran-ul nu pomenește nimic despre aceste lucruri: nici despre moartea copiilor săi, nici despre moartea tovarășei și soției sale iubite, nici despre spaima lui când a avut prima revelație, spaima pe care a împărțait-o sufletește cu soția sa. Nimic din toate astea! Fără îndoială că aceste lucruri i-au provocat durere și suferință și l-au influențat sufletește. Ar fi fost de așteptat ca măcar unele reflexe ale acestor întâmplări și ale altora să apară în Coran.

Apropierea de Coran și abordarea lui se pot face și din punct de vedere științific, deoarece Coranul oferă un lucru pe care nu-l oferă cărțile sfinte în mod particular și celelalte religii în general și tocmai acest lucru îl cer savanții. Există, în prezent, un mare număr de oameni care posedă idei și teorii în legătură cu activitatea cosmosului. Astfel de oameni există pretutindeni, dar savanții nu se ostenesc să-i asculte și aceasta pentru că mediul științific a elaborat, în decursul ultimului secol, un criteriu pentru testare și pentru deosebirea adevărului de neadevăr. Ei spun: Dacă ai o teorie, nu ne deranja cu ea decât dacă poți să ne aduci prin această teorie o metodă prin care să ne demonstrezi că ai dreptate sau că greșesti.

Datorită acestui criteriu și acestei metode de testare, mediul științific l-a auzit pe Einstein, la începutul secolului trecut, venind cu o nouă teorie, care suna astfel: "Eu consider că activitatea cosmosului se desfășoară în modul următor. Aveți trei metode pentru a testa, dacă am dreptate sau dacă greșesc." Mediul științific a supus teoria sa la teste și în decursul a șase ani aceasta a trecut toate cele trei teste. Acest lucru nu demonstrează că el este genial, ci demonstrează că el a meritat să fie ascultat, întrucât el a spus: " Aceasta este ideea mea și aceasta este teoria mea. Dacă voiți să dovediți că este greșită, încercați cutare sau cutare".

Tocmai acest lucru îl posedă și Coranul. El are un criteriu și un sistem de testare pentru deosebirea adevărului de neadevăr. O parte din prezicerile, minunile din Coran s-au adeverit, au fost descoperite de-a lungul istoriei, iar o parte dintre

acestea sunt încă nedescoperite de către oameni. El declară în principal: "Dacă această Carte nu este așa după cum declară, nu aveți decât să faceți cutare sau cutare lucru pentru a demonstra că ea este falsă". Firește, nu a reușit nimeni în decursul a peste o mie patru sute de ani să facă "cutare sau cutare lucru" și, de aceea, Coranul continuă să fie considerat demn de încredere, autentic și adevărat.

Îți propun ca data viitoare când vei intra într-o discuție cu cineva în legătură cu Islamul și îți va spune că el deține adevărul iar tu te afli în întuneric, să respingi toate celelalte dovezi și argumente și să-i faci următoarea propunere: Întreabă-l: "Există în doctrina ta vreun criteriu sau vreo metodă de testare pentru a cunoaște cât de corectă este? Există în doctrina ta ceva care să confirme că ea este greșită, dacă eu demonstrez cutare lucru? Există ceva de genul acesta?" Ei bine, eu pot de pe acum să-ți confirm că oamenii nu au nimic de acest fel. Nu dispun de nimic. Nu dispun de un criteriu sau de vreo dovadă. Nu dispun de absolut nimic. Aceasta pentru că ei nu pornesc de la premisa că nu trebuie să se limiteze la prezentarea a ceea ce văd, ci este necesar să ofere celorlalți și șansa de a demonstra că ei greșesc. În orice caz, Islamul face acest lucru. Cel mai bun exemplu al modalității șansei pe care Islamul i-o oferă omului ca să se convingă de adevărul lui este faptul că el îi spune: "Vino și demonstrează greșeala mea!" Acest lucru este afirmat în capitolul IV. Vă mărturisesc cu toată sinceritatea că eu am fost uimit, când am descoperit prima oară această provocare, căci Coranul spune: "Oare nu cugetă ei la Coran? Dacă ar fi el de la altcineva decât de la Allah, ar găsi în el multe nepotriviri!"; (An-Nisa':82).

Aceasta este o provocare clară și deschisă adresată nemusulmanilor. În esență Quran-ul îi invită să găsească vreo greșeală în el. Într-adevăr, dacă lăsăm la o parte seriozitatea și dificultatea acestei provocări, o astfel de prezentare efectivă a provocării nu face parte din natura umană și vine în contradicție cu personalitatea omului. Nu există nimeni care să consemneze

la sfârșitul ultimei pagini a unui examen scris o observație adresată examinatorului de felul acesta: "Răspunsurile la acest examen sunt complete și fără nici o greșeală. Dacă poți, descoperă o greșeala în ele!". Nu spune un astfel de lucru, căci l-ar face pe profesor să nu mai doarmă în noaptea următoare, să nu pună geană pe geană, până nu descoperă o greșeală în ele. Cu toate acestea, Coranul a urmat o astfel de cale pentru a ajunge la oameni. Un alt lucru interesant din Coran este modul în care el tratează cu cititorii și sfatul repetat pe care li-l adresează. Coranul comunică cititorilor diverse fapte și, după aceea, le adresează următorul sfat: "Dacă doriți să cunoașteți mai multe detalii asta și asta și dacă vă îndoiiți de cele menționate aici, întrebați-i pe cunoscători, adică pe oamenii de știință!". Aceasta este iarăși o situație ciudată, neobișnuită, căci nu se obișnuiește într-o carte compusă de o persoană care nu este de specialitate geograf, botanist, biolog etc. și care discută astfel de subiecte să se adreseze apoi cititorului cu sfatul de a-i consulta pe specialiști în legătură cu aceste chestiuni, dacă au îndoieli în legătură cu corectitudinea felului în care le-a tratat.

Cu toate acestea, au existat numeroși musulmani, în fiecare perioadă, care au urmat sfatul Coranului și au reușit să ajungă la descoperiri uimitoare. Dacă cineva studiază lucrările savanților musulmani din epocile trecute, va găsi în cărțile lor numeroase citate din versetele coranice. Acest lucru dovedește că ei au cercetat această sursă căutând ceva și au subliniat că adevăratul motiv care i-a determinat să caute într-un loc sau altul a fost faptul că, Coranul i-a orientat în această direcție. Coranul menționează, de pildă, originea omului. Apoi, i se adresează cititorului, îndemnându-l: "Caută acest lucru!", făcând o aluzie către cititor în legătură cu locul în care trebuie să caute și declarând că omul trebuie să descopere mai mult și să ajungă la mai mult. Musulmanii au început să se intereseze de acest lucru în aceste zile, chiar dacă nu în mod constant, așa după cum ne putem da seama din următorul exemplu:

Arabia Saudită a strâns, cu câțiva ani în urmă, un grup de

savanți la Ar-Riyad pentru a studia versetele referitoare la dezvoltarea embrionului în uterul mamei. Li s-a spus: "Iată ce spune Coranul despre această chestiune ! Analizați și vedeți dacă ceea ce se afirmă este adevărat!". Au luat ca principiu recomandarea Coranului: "Și întrebați neamul pomenirii dacă voi nu știți!", adică pe oamenii de știință. Au ales un savant nemusulman, profesor de embriologie de la Universitatea din Toronto, pe nume Keyth Moor, autorul unui tratat de embriologie și unul din pușinii specialiști din lume în acest domeniu. L-au invitat la Ar-Riyad și i-au spus: "Iată ce spune Coranul despre domeniul tău de specialitate! Este adevărat ce spune? Ce ne poți spune în acest sens?" În perioada șederii la Ar-Riyad, i-au oferit tot sprijinul de care a avut nevoie în ceea ce privește traducerea și toată asistența pe care a cerut-o. El a fost atât de uimit, încât și-a modificat tratatul, în cea de a doua ediție a cărții sale intitulată "Înainte de a ne naște", introducând materiale și informații despre istoria embriologiei care nu au existat în prima ediție, după ce a aflat ceea ce se afirmă în Coran în legătură cu această chestiune. Acest lucru confirmă faptul că, Coranul a devansat timpul apariției sale și că aceia care cred în Coran au știut ceea ce nu știu ceilalți.

Am fost fericit să urmăresc un program de televiziune care l-a prezentat pe Keyth Moor telespectatorilor. Am discutat mult ulterior despre acest program. În timpul emisiunii, dr. Keyth Moor a prezentat câteva diapozitive și a afirmat că unele informații pe care le-a menționat Coranul despre dezvoltarea embrionului uman nu erau cunoscute cu treizeci de ani în urmă. După aceea, a afirmat că există o informație sau un paragraf pe care nu le cunoscuse până atunci, respectiv acela că embrionul seamănă într-o anumită fază a evoluției sale cu un cheag de sânge, și că, după ce a studiat atent această chestiune, s-a convins de corectitudinea acestei relatări și, în consecință, a adăugat acest lucru la tratatul său, recunoscând: " Eu nu m-am gândit la acest lucru mai înainte". A mers la secția de zoologie a Universității și a solicitat imaginea unui cheag de sânge și,

constatând că ea seamănă cu o anumită fază din evoluția embrionului, a adăugat aceste două imagini la unul din cursurile sale universitare. Profesorul Keyth Moor a scris o lucrare despre embriologia clinică iar când a prezentat în ea aceste informații la Toronto, a stârnit mare zărvă în Canada, ocupând titlurile primelor pagini ale unor ziare din întreaga țară. Unele din aceste titluri au fost de-a dreptul comice. Unul dintre acestea era "Surprize uluitoare descoperite într-o carte veche". Este clar, din acest exemplu, că lumea nu știa ce s-a întâmplat. Corespondentul unui ziar l-a întrebat pe profesorul Moor: "De ce considerați că a fost posibil ca arabii să cunoască aceste lucruri despre embrioni, despre aspectul lor și despre felul în care ei se dezvoltă? S-ar putea să nu fi fost savanți, dar probabil că au efectuat disecții primitive și au spintecat pânțele unor femei, descoperind aceste lucruri", a adăugat reporterul. Profesorul Moor i-a răspuns pe loc că: "El-adică acel corespondent a uitat un punct foarte important și anume faptul că toate diapozitivele expuse pe banda de film au fost realizate prin fotografiere cu ajutorul microscopului". Apoi, a adăugat: "Nu este important că unul dintre ei a încercat să descopere evoluția embrionilor cu paisprezece secole în urmă, pentru că ei nu-i puteau vedea. Toate informațiile din Coran despre embrion se referă la fazele incipiente care nu pot fi observate cu ochiul liber, întrucât embrionul este foarte mic. De aceea, omul are nevoie de microscop pentru a putea să-l vadă. Ori, acest aparat nu a fost inventat decât în urmă cu ceva mai mult de două sute de ani". Profesorul Moor a continuat pe un ton muștrător și ironic: "Probabil că cineva a deținut un secret cu paisprezece secole în urmă, un microscop cu care a efectuat aceste studii fără nici o greșală. După aceea, l-a învățat pe Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) și l-a convins să introducă aceste informații în cartea sa, iar apoi a distrus microscopul pentru ca această chestiune să rămână un secret pentru totdeauna. Crezi într-o astfel de teorie? Nu trebuie să crezi în ea înainte de a prezenta unele dovezi în privința ei, întrucât este o

teorie extrem de puerilă! " Iar când a fost întrebat" Atunci cum explici existența acestor informații în Coran? ", profesorul Moor a răspuns: "Aceasta nu poate fi decât o revelație divină!"

Nu este nimic rău în faptul că cercetătorul informațiilor din Coran menționate mai sus nu a fost un musulman, întrucât el a fost un specialist în această chestiune pe care a studiat-o cu atenție. Dacă ar fi declarat o persoană obișnuită că informațiile din Coran referitoare la embrion sunt corecte, nu ar fi fost necesar ca această declarație să fie acceptată, dar, având în vedere respectul și considerația de care se bucură savanții, este firească presupunerea că ei, când ajung la un rezultat în legătură cu o anumită chestiune, după un studiu amănunțit, concluzia respectivă este acceptată și corectă.

Unul dintre prietenii profesorului Moor a manifestat un interes deosebit pentru informațiile referitoare la embriologie din Coran. Este vorba de profesorul Marshal Johson, specialist în geologie la Universitatea din Toronto. De aceea, el le-a cerut musulmanilor să-i adune toate versetele din Coran referitoare la domeniul specialității sale. Și, din nou, lumea a fost uluită de descoperirile din acest domeniu.

Având în vedere numărul mare de teme discutate în Coran, examinarea fiecărei teme în mod detaliat necesită un timp îndelungat.

Menționăm în contextul acestei discuții că, în Quran, sunt abordate numeroase subiecte, unele dintre ele foarte în rezumat, dar cu suficientă claritate, recomandându-i cititorului, în același timp, să verifice veridicitatea celor afirmate prin cercetarea studiilor savanților specialiști dintr-un domeniu sau altul. Coranul are, fără îndoială, un statut și o poziție aparte, pe care nu le are nici o altă carte. Atrage atenția faptul că atunci când prezintă informațiile, Quran-ul i se adresează cititorului, declarând în majoritatea cazurilor: "Tu nu ai știut acest lucru anterior". Nu există nici o altă carte sfântă care să fi făcut o astfel de declarație. Toate cărțile vechi și toate cărțile sfinte existente la îndemâna oamenilor oferă numeroase informații, însă ele menționează și

sursa acestora. Astfel, când o carte sfântă se referă la istoria antică, menționează faptul că regele cutare a trăit în cutare loc și a luptat într-o anumită bătălie sau faptul că regele cutare a avut atâția fii etc. , însă ea specifică în permanență că, dacă dorești mai multe informații, trebuie să consulți cutare carte, întrucât informațiile au fost extrase din ea. În mod complet diferit, Coranul îi furnizează cititorului informațiile și, după aceea, declară aceste informații ca fiind noi. Există firește și recomandarea de a aprofunda studiul chestiunii pentru a cunoaște gradul de credibilitate și veridicitate al ei. Atrage totodată atenția faptului că, nimeni în afară de musulmani, nu a reușit, în decursul a paisprezece secole, să atace o astfel de concepție. Adversarii mekkani ai musulmanilor auzeau, din când în când, versetele revelate în care se spunea că aceste informații sunt noi, dar nimeni dintre ei nu a spus vreodată: "Aceste informații nu sunt noi. Noi știm de unde le-a luat Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) și cunoaștem aceste informații".

Nu au putut niciodată să conteste faptul că informațiile respective erau noi, fiindcă ele erau efectiv noi. Pornind de la recomandarea Coranului de a verifica autenticitatea și credibilitatea informațiilor, chiar dacă ele erau noi, Omar ben al Khattab, când a devenit calif, a selectat și a trimis un grup de oameni să caute și să găsească barajul lui Alexandru Macedon. Înainte de revelația coranică, arabii nu au știut nimic despre acest baraj, dar, după descrierea din Coran, ei au reușit să-l descopere. El se afla în localitatea Derbeud de pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice. Trebuie subliniată aici exactitatea și corectitudinea informațiilor menționate în Coran în legătură cu numeroase aspecte, dar exactitatea și corectitudinea nu înseamnă întotdeauna că o carte ar fi și o revelație divină. În fapt, corectitudinea reprezintă doar una dintre condițiile revelației divine. Cartea de telefoane, de pildă, este corectă și exactă, dar acest lucru nu înseamnă că ea ar fi o revelație divină. Problema reală constă în necesitatea de a face dovada sursei informațiilor

din Coran, iar confirmarea îi revine cititorului. Nimeni nu poate contesta corectitudinea și credibilitatea Coranului fără dovezi suficiente și, numai dacă cineva găsește vreo eroare în el, are dreptul să-l respingă. Ori, tocmai acest lucru este încurajat și de Coran. S-a întâmplat odată, după o conferință pe care am ținut-o în Africa de Sud, să vină la mine un bărbat foarte înfuriat de ceea ce afirmasem și mi-a zis: " Noaptea aceasta mă duc acasă și o să descopăr o greșală în Coran". I-am răspuns, firește: "Te felicit! Este lucrul cel mai bun pe care-l puteai spune!"

Cu certitudine, aceasta este maniera în care musulmanii trebuie să trateze cu aceia care au îndoieli în privința credibilității Coranului, întrucât Coranul însuși lansează o astfel de provocare. După acceptarea provocării și apoi descoperirea faptului că el este corect și adevărat, în mod inevitabil, astfel de oameni nu-l vor mai putea respinge sau contesta. Esențiale sunt aprecierea și respectul pe care le dobândește Coranul din partea lor, după ce au verificat ei înșiși credibilitatea lui, iar faptul esențial care nu poate fi repetat suficient în ceea ce privește credibilitatea Coranului este acela că incapacitatea vreunuia dintre ei de a explica vreun fenomen oarecare nu necesită și nu înseamnă acceptarea de către el a explicației date de o altă persoană. Putem afirma, în speță, că, incapacitatea unei persoane de a explica un lucru, nu înseamnă că ea trebuie să accepte explicația unei alte persoane. În orice caz, respingerea de către un om a altor explicații implică pentru el dificultatea găsirii unui răspuns rezonabil. Această teorie generală se aplică la foarte multe fapte de viață, dar ea se potrivește în mod surprinzător cu provocarea coranică, deoarece îi creează dificultăți aceluia care afirmă: "Eu nu cred în el!". La începutul contestării, contestatarul trebuie să se angajeze să găsească singur o explicație, dacă simte că răspunsul celorlalți este incomplet și inadecvat.

De fapt, există un verset despre care cred tot timpul că a fost tradus greșit în limba engleză. Allah PreaÎnaltul se referă în acest verset la o persoană care a auzit adevărul și versetul îi explică lui, iar el spune despre sine că a neglijat funcția sa,

deoarece atunci când a auzit știrea sau informația, a lăsat-o fără explicarea amănunțită a adevărului și justetei celor auzite. Cu alte cuvinte, omul este vinovat, dacă aude un lucru și nu cercetează măsura justetei sale. Se impune ca omul să dispună de toate informațiile și numai după aceea să hotărească ce respinge din aceste informații și ce reține din ele pentru a le folosi ulterior, fiindcă omul nu le poate lăsa numai să-i treacă prin cap, ci ele trebuie clasificate în capitole corespunzătoare pentru a se putea apropia de acel punct al opiniei. Dacă, de pildă, informațiile continuă să existe doar ca presupuneri sau ipoteze, omul trebuie să discearnă dacă ele sunt aproape de adevăr sau sunt complet false. Dar, dacă toate faptele au fost prezentate, omul trebuie să hotărească între aceste două opțiuni și, chiar dacă nu este sigur de veridicitatea acestor informații, i se cere să le trateze pe toate și să accepte că el nu știe cu certitudine. Cu toate că se pare că ultimul punct nu are nici o utilitate în realitatea științifică, el este util pentru ajungerea la rezultate pozitive, ulterior, deoarece el îl constrânge cel puțin pe om să înțeleagă, să cerceteze și să revadă faptele, iar obișnuința de a trata informațiile îi dă omului prioritate când au loc noi descoperiri sau când se prezintă informații suplimentare. Important este că omul trebuie să trateze informațiile și nu să le respingă, să le neglijeze sau să nu le accepte. Certitudinea în privința veridicității Coranului reiese clar din încrederea predominantă în el, iar această încredere derivă din numeroase apropieri, printre care și epuizarea alternativelor. În esență, Coranul declară: "Această carte este o revelație divină. Dacă nu crezi în acest lucru, atunci spune ce este el? " Cu alte cuvinte, el îl provoacă pe cititor să vină cu o altă explicație sau lămurire. Iată o carte alcătuită din hârtie și cerneală ! De unde a venit? El afirmă despre el că este o revelație divină. Dacă nu este așa, care poate fi proveniența lui? Atrage atenția că nimeni nu a reușit să aducă o explicație alternativă convingătoare. În fapt, toate alternativele au fost epuizate. Aceste alternative prezentate de către nemusulmani pot fi împărțite în două școli ideologice care cooperează, insistându-se

fie pe una dintre ele, fie pe cealaltă. Pe de o parte, este vorba de o categorie mare de oameni care a studiat Coranul vreme de sute de ani și care afirmă următoarele: "Singurul lucru creat pe care îl știm este că Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) care era conform spuselor sale, profetul a fost dereglat mintal!". Ei erau convinși că Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) a fost înșelat într-un fel oarecare. Pe de altă parte, este vorba de o altă categorie care presupune și afirmă: "Din pricina acestei dovezi, noi suntem siguri de un singur lucru și anume de faptul că Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) a fost mincinos!" Este o ironie a sortii ca aceste două categorii de oameni nu pot să ajungă la un acord sau o înțelegere între ele, lipsită de orice contradicție. În fapt, numeroase surse mincinoase despre Islam menționează ambele ipoteze. Ele încep cu afirmația că Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) era dezechilibrat mintal și, după aceea, adaugă că el a fost mincinos, fără să-și dea seama că nu putea să fie și dezechilibrat mintal și mincinos în același timp.

De pildă, dacă există o persoană înșelată care se socotește profet, nu se scoală ea dimineața, făcându-și planuri și zicând: "Ce trebuie să mai fac pentru a-i înșela pe oameni astăzi, astfel încât să-și închipuie că sunt profet?", întrucât ea își închipuie că este efectiv profet și este sigură că răspunsul îi va fi dat de revelație? Într-adevăr, o mare parte din Coran a fost revelată sub formă de răspunsuri la întrebări. Cineva adresa o întrebare și venea revelația cu răspunsul. Fără îndoială că, dacă omul este dezechilibrat mintal, își închipuie că îngerii îi vor sopti cuvintele la ureche. De aceea, atunci când cineva îl întreabă, el va socoti că îngerii îi vor da răspunsul și va crede acest lucru din inimă, deoarece este dezechilibrat mintal, fără să ceară nimănui să-i dea puțin răgaz, iar apoi ar alerga la prietenii săi, întrebându-i: "Știe cineva dintre voi răspunsul?", iar acesta este comportamentul cuiva care nu este convins că este profet. Ceea ce nu pot nemusulmanii să recunoască este imposibilitatea ca o

persoană să întrunească ambele calități simultan. O persoană este ori înșelată, ori mincinoasă. Ori una, ori alta! Fără îndoială că nu poate întruni simultan ambele calități. Lucrul pe care dorim să-l subliniem este că fiecare din cele două este o calitate personală specifică pentru diferiți oameni.

Următorul scenariu este un exemplu bun pentru cercul vicios în care intră nemusulmanii în permanență. Dacă îl întrebi pe unul dintre ei "Care este sursa Coranului?", el îți răspunde că este rodul închipuirii unui dezechilibrat mintal. Atunci îl întrebi: "Dacă sursa lui este un dezechilibrat mintal, atunci de unde a adus informațiile pe care le conține și pe care arabii nu le cunoșteau?". Și vei constata că pentru a explica faptul la care te-ai referit își schimbă atitudinea și răspunde: "Bine! Probabil că nu a fost dezechilibrat mintal. Este posibil ca unii străini să-i fi adus informațiile, iar el să fi mințit și să le fi spus oamenilor că este profet". În acest punct, trebuie să-l întrebi: "Dacă Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) a fost mincinos, de unde atâta încredere? De ce s-a comportat ca un adevărat profet?" Întrucât se simte prins la strâmtoare, asemenea unei pisici, se va întoarce numaidecât la primul său răspuns, uitând că a epuizat anterior această eventualitate și te trezești cu el spunând: "Bine! Probabil că nu a fost mincinos. Probabil că a fost un dezechilibrat mintal care se socotea profet", și, astfel, se intră din nou în cercul vicios.

Așa cum am menționat mai înainte, în Coran există foarte multe informații care nu pot fi atribuite decât lui Allah PreaÎnaltul. Cine l-a informat, de pildă, pe Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) despre barajul lui Alexandru cel Mare, care se află într-un loc situat la sute de kilometri spre Nord? Cine i-a dat informațiile de embriologie? Când se adună astfel de fapte, dacă oamenii nu voiesc să le atribuie unei surse divine, recurg automat la ipoteza că o persoană i-a furnizat lui Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) aceste informații, iar el le-a speculat și le-a folosit pentru a-i înșela pe oameni. În orice caz, o astfel de ipoteză poate fi respinsă foarte

ușor cu o întrebare simplă: "Dacă Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) a fost mincinos, atunci de unde toată această încredere în sine? De ce le-a spus oamenilor ceea ce nu au putut alții să spună?" Această încredere derivă din faptul că el s-a bizuit pe revelația divină. Profetul (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) avea un unchi care se numea Abu Lahab. Acest om ura într-atât de mult Islamul încât obișnuia să-l urmărească pe Trimis (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) oriunde se ducea pentru a tăgădui spusele lui. Dacă-l vedea pe Trimis (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) vorbind cu un străin, Abu Lahab aștepta până ce se despărțeau și se ducea numaidecât la străinul respectiv și-l întreba: "Ce ți-a spus? Ți-a spus că e neagră ? Nicidecum! Să știi că e albă! Ți-a spus că e zi? Nicidecum! Să știi că e noapte!.." El credea exact în opusul a ceea ce auzea, a ceea ce spunea Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) și a ceea ce spuneau musulmanii. Cu zece ani înainte de moartea lui Abu Lahab, i-a fost revelată lui Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) o sură (capitol din Quran) scurtă în legătură cu Abu Lahab. Capitolul declara, în mod deschis și clar, că Abu Lahab va ajunge în Infern. Altfel spus, ea hotăra că el nu se va converti la Islam și, de aceea, a fost blestemat și blestemul îl va urmări veșnic. Abu Lahab a avut zece ani la dispoziție pentru a putea spune: " Am auzit că lui Muhammed i s-a revelat că eu nu mă voi schimba și voi ajunge în Iad .Ei bine, în clipa aceasta am hotărât să mă convertesc la Islam . Ce părere ai? Și ce mai spui acum despre revelația ta divină?" Dar el nu a putut spune acest lucru niciodată, știute fiind comportamentul și adversitatea lui față de Islam. Lucrul esențial aici este faptul că Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) ar fi putut să spună: "Tu mă urăști și vrei să condamni la pieire propăvăduirea mea, nu-i așa? Atunci spune aceste cuvinte pentru a împiedica lucrul meu! Vino și spune-le! ". Dar Abu Lahab nu a fost în stare niciodată să rostească aceste vorbe! Vreme de zece ani nu a fost în stare să accepte Islamul sau să-i arate vreo dragoste lui și chemării lui.

Cum a fost cu putință ca Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) să știe cu certitudine că Abu Lahab va adevăra revelația coranică, dacă el nu ar fi fost cu adevărat un trimis al lui Allah Preaputernicul? Cum de a fost cu putință să aibă atâta încredere încât i-a dat unuia dintre adversari un răgaz de zece ani pentru a invalida chemarea profeției sale? Singurul răspuns este că el a fost Trimisul lui Allah, fiindcă pentru ca un om să lanseze o provocare plină de riscuri ca aceasta, trebuie ca el să fie absolut sigur că este vorba de o revelație divină.

Un alt exemplu al încrederii pe care Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) a avut-o în profeția sa și, în consecință, al încrederii absolute în faptul că, atât el, cât și chemarea sa, se află sub protecția divină, este oferit de momentul când el, împreună cu Abu Bakr, s-au ascuns într-o peșteră, în timpul migrării lor de la Mekka la Medina. I-au văzut pe oameni venind spre ei pentru a-i ucide. Abu Bakr s-a temut pentru viața lor. Fără îndoială că Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) dacă ar fi fost mincinos sau impostor, sau un om care voia să-i înșele pe ceilalți, pretinzând că el era Trimis, ar fi fost de așteptat să-i zică prietenului său în aceste circumstanțe: "Abu Bakr, verifică dacă nu este vreun loc de scăpare în fundul peșterii!" sau "Ghemuiește-te în locul acela și nu face nici un zgomot!" Dar ceea ce i-a spus lui Abu Bakr dovedește cu toată claritatea încrederea lui. El i-a zis: "Nu fi mâhnit, căci Allah este cu noi!" Dacă cineva știe că el îi înșela pe oameni, atunci de unde această încredere în astfel de împrejurări? O astfel de mentalitate nu este calitatea sau mentalitatea unui mincinos sau a unui impostor în nici un caz! De aceea, așa cum am menționat mai sus, nemusulmanii intră într-un cerc vicios atunci când încearcă să găsească o explicație pentru ceea ce există în Quran, fără să atribuie aceste lucruri sursei adevărate. Pe de o parte, ei îți spun în zilele de luni, miercuri și vineri că "omul era mincinos", iar pe de altă parte îți spun în zilele de marți, joi și sâmbătă că "el era dereglat mintal", iar lucrul pe care nu-l pot accepta sau înțelege este acela că nu

era cu putință să fie și una și alta în același timp. Dar cu toate acestea, ei se folosesc de ambele motive pentru a explica informațiile existente în Coran.

Cu șapte ani în urmă, am avut ca musafir un ministru. Stăteam într-o încăpere, în care se afla pe o masă un exemplar din Coran, însă ministrul nu știa ce carte este aceea. În mijlocul discuției, am arătat spre Coran, zicând: " Eu cred în această carte". După ce a aruncat o privire spre ea, ministrul a zis, fără să știe ce carte este : " Ei bine, pot să-ți spun că această carte a fost scrisa de un om, dacă ea nu este Biblia". I-a raspuns: "Îngăduiește-mi să-ți spun câteva lucruri din aceasta carte!" Și în trei-patru minute i-am spus câte ceva din conținutul Quran-ului. Și după aceste trei-patru minute și-a schimbat atitudinea complet și a zis: "Tu ai dreptate...această carte nu a fost scrisă de un om, ci de diavol.." Această atitudine este regretabilă din câteva motive. În primul rând, ea reprezintă un motiv rapid și ieftin, este o ieșire și o fugă precipitată dintr-o situație neconfortabilă. Există o poveste vestită în Sfânta Scriptură în care se menționează cum au văzut iudeii întâmplarea readucerii la viață a unui bărbat mort de către Isus Christos. Bărbatul murise de patru zile, și când a venit, Isus Christos a zis cu toată simplitatea: "Ridică-te!" și omul s-a ridicat și s-a îndepărtat, mergând pe propriile picioare. În fața acestui tablou, câțiva iudei orbiți care au asistat la această întâmplare au zis: "Acesta este diavolul. Diavolul l-a ajutat." Această poveste este pomenită de multe ori în bisericile din toate colțurile lumii și, când o aud, oamenii izbucnesc în lacrimi și zic: "Ah! Dacă aș fi fost acolo, nu aș fi fost prost ca iudeii.." Dar, din păcate, acești oameni se comportă exact cum s-au comportat iudeii, dacă pot să spună , după ce le arăți în trei minute o foarte mică parte din Coran: " Ah! Acesta este lucrul diavolului .. Satana a scris această carte " Ei sunt împinși la colț și nu găsesc un alt răspuns acceptabil și rezonabil și, de aceea, recurg la răspunsul cel mai rapid și cel mai ieftin.

Un alt exemplu de situație în care oamenii recurg la această atitudine slabă este oferit de explicația pe care mekkanii

au dat-o sursei mesajului lui Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) Ei obișnuiau să afirme: "Satana este cel care i-a adus aceasta carte lui Muhammed". Dar Coranul le dă răspunsul, la fel cum a procedat și cu celelalte calomnii și insulte ale lor. Există un verset special în acest sens: "Acesta nu este nici cuvântul unui șeitan alungat cu pietre! / Deci, unde voiți să vă duceți? / El nu este decât o îndemnare pentru lumi"; (At-Takwir: 25-27).

Prin aceasta, Coranul oferă un argument cu care să răspundă la o astfel de ipoteză. De fapt, există numeroase argumente în Coran pentru a se răspunde ipotezei că diavolul i-ar fi adus mesajul lui Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) În capitolul XXVI, Allah PreaÎnaltul glăsuiește: "Și nu au pogorât cu el șeitanii, / Căci aceasta nu li se cuvine lor și nici nu pot să o facă pentru că / Ei se află departe de auzire"; (As-Su'ara':210-212). În alt loc din Coran, Allah PreaÎnaltul ne povățuiește: "Atunci când citești Quran-ul, caută tu ocrotire la Allah împotriva lui Seitan cel alungat și afurisit!"; (An-Nahl: 98).

Apoi, oare în felul acesta scrie satana o carte? Se ridică și ne zice:

"Înainte de a citi cartea mea, chemați-L pe Allah ca să vă păzească pe voi de mine?"

Aceasta este o manevra foarte înșelătoare. Omul poate să scrie o astfel de frază, dar poate, oare, diavolul să o scrie? Mulți oameni spun deschis că ei nu pot să ajungă la o hotărâre în privința acestei chestiuni. Pe de altă parte, afirmă că diavolul nu ar face un astfel de lucru, chiar dacă ar putea -, deoarece Allah nu-i îngăduie așa ceva. Pe de altă parte, consideră, însă, că diavolul are o putere mai mică decât puterea lui Allah PreaÎnaltul. Ei își închipuie că diavolul poate face tot ceea ce poate face Allah PreaÎnaltul. În consecință, atunci când privesc la Quran deși sunt uluiți și recunosc că el este o Carte uimitoare -, insistă să spună: "Aceasta este din lucrul lui Satana." Slavă lui Allah că musulmanii nu se află în această situație. Chiar dacă Satana are o oarecare putere, puterea lui nu poate fi comparată, în nici un caz, cu

puterea lui Allah PreaÎnaltul , între ei existând o diferență uriașă. Musulmanul nu poate fi cu adevărat musulman decât după ce este convins de acest lucru. Știu chiar și nemusulmanii că Satana săvârșește ușor greșeli. De aceea, era de așteptat ca el să săvârșească greșeli și să se contrazică atunci când scrie o carte, în vreme ce Coranul declară deschis: "Oare nu cugetă ei la Coran? Dacă ar fi el de la altcineva decât de la Allah, ar găsi în el multe nepotriviri!"; (An-Nisa': 82).

În ceea ce privește motivele în care se rătăcesc nemusulmanii într-un mod inutil pentru a aduce motivări versetelor care nu pot fi pe deplin clarificate din Coran, există și un alt atac, pe care îl extrag în majoritate și care pare să fie parte din seria ipotezelor care afirmă că Muhammed ar fi fost dezechilibrat mintal sau mincinos. Acești oameni cred, în principal, că Muhammed nu s-ar fi aflat în deplinătatea facultăților mintale și, de aceea, și, ca o consecință a închipuirilor sale, el i-ar fi mințit sau i-ar fi înșelat pe oameni. Această boală are un nume propriu în medicină și psihologie-i se spune mitomanie. Cel afectat de această boală minte și apoi ia ca adevărat ceea ce a mințit. Nemusulmanii pretind că Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) ar fi fost afectat de această boală. Singura problemă în privința acestei ipoteze este aceea că cel afectat de această boală nu poate lucra cu faptele și cu realitățile, în vreme ce Quran-ul, în întregul său, se bazează numai pe fapte și pe realități. Poate fi analizat în amănunțime orice lucru din el pentru a ne convinge de adevărul lui.

Întrucât realitățile sunt o problemă pentru cel afectat de această boală, medicul psihiatru care-l tratează pe acest bolnav îl pune în permanență față în față cu realitățile. Dacă acest psihopat pretinde, de pildă, că el este regele Angliei, medicul psihiatru nu îi va spune: "Nu, tu nu ești rege, ci ești dereglat mintal și prost!" Nu așa va proceda medicul curant, ci va prefera să-l pună în fața faptelor, zicându-i: "Bine, spui că tu ești regele Angliei.. Atunci, spune-mi unde este regina astăzi? Unde este primul ministru? Unde este garda ta?" Atunci, bolnavul va

întâmpina o dificultate în găsirea răspunsurilor la aceste întrebări și va încerca să recurgă la subterfugii de tipul: "Aa.. Regina a plecat la mama sa ..Aa..Primul ministru..A murit .." Și, în cele din urmă, el se va vindeca, deoarece nu va putea face față realităților într-o măsură suficientă. În cele din urmă, el se va confrunta cu realitatea și va spune: "Cred că eu nu sunt regele Angliei!".

Quran-ul se apropie de toți aceia care îl citesc în maniera în care psihiatrul îl tratează pe cel afectat de mitomanie. În Quran, există un verset care sună astfel: "O, oameni! V-a venit vouă îndemn de la Domnul vostru și tămăduire pentru ceea ce este în piepturi, călăuzire și îndurare pentru dreptcredincioși!"; (Yunus: 57). S-ar putea ca sensul acestui verset să pară la prima vedere neclar, confuz, dar el devine clar în lumina exemplului de mai sus, pentru că omul, prin citirea Coranului, se eliberează esențialmente de rătăcirea în care se află, întrucât Coranul este un tratament psihiatric și-i tămăduiește pe oamenii rătăciți și înșelați, făcându-i capabili să înfrunte realitățile. Atitudinea dominantă din Coran este afirmația sa: " O, voi oameni! Voi spuneți cutare și cutare și cutare.. Dar ce spuneți despre cutare și cutare lucru? Și cum puteți afirma acest lucru, de vreme ce cunoașteți asta?" În felul acesta, el îl constrânge pe om să ia în considerare ceea ce are legătură strânsă cu subiectul și, în același timp, îl tămăduiește pe om de rătăcire și de iluzia că faptele pe care Allah Preamăritul și PreaÎnaltul le prezintă oamenilor și umanității ar putea fi interpretate și explicate prin teorii slabe și prin scuze.

Acest lucru, adică confruntarea oamenilor cu realitatea, este cel care atrage atenția a numeroși nemusulmani. Există o sursă interesantă referitoare la acest subiect: în Noua Enciclopedie Catolică, Biserica Catolică declară în articolul despre Quran următoarele:

"În decursul timpului au fost prezentate numeroase teorii despre sursa Quran-ului. Astăzi nu mai există nici un om rațional care să accepte vreo teorie dintre acestea.."

Itată că Biserica Catolică, a cărei istorie durează de multe

secole, respinge aceste încercări inutile de interpretare a Quran-ului. În realitate, Quran-ul care constituie o problemă pentru Biserica Catolică este considerat de către aceasta drept o revelație și, de aceea, îl studiază. Ea ar vrea să găsească o dovadă pentru faptul că el nu ar fi revelație, însă nu poate să facă acest lucru și nu găsește nici o interpretare aplicabilă, dar, cel puțin, este într-atât de cinstită în studiile sale, încât nu mai acceptă interpretările anterioare lipsite de suport.

Biserica Catolică declară că, în decursul a paisprezece secole, nu a fost prezentat nici un comentariu logic și rezonabil, deci, recunoaște că această chestiune a Quran-ului nu este o chestiune simplă care poate fi neglijată. Fără îndoială că ceilalți oameni sunt cu mult mai puțin drepti decât ea. Ei zic grăbiți: "Aa.. Coranul a venit de aici .. Coranul a venit de acolo.", fără ca măcar să cerceteze, în majoritatea cazurilor, măsura raționalității afirmațiilor lor.

Fără îndoială că această declarație a Bisericii Catolice îi pune pe creștinii obișnuiți în încurcătură. S-ar putea ca acesta să fie mobilul opiniei sale particulare despre originea Coranului, însă individul creștin nu se poate comporta în conformitate cu teoria sa proprie despre el. O astfel de atitudine vine în contradicție cu supunerea, cu fidelitatea și cu loialitatea pe care le cere Biserica și datorită faptului că el este membru al Bisericii, trebuie să accepte tot ceea ce declară Biserica, fără nici o obiecție și să facă din învățăturile ei o parte a vieții sale zilnice. De aceea, atunci când Biserica spune " Nu ascultați la aceste rapoarte incerte despre Coran!", adică "Nu luați în seamă minciuna, precum că această carte, Coranul, nu ar fi un mesaj divin!". Deci, însăși Biserica recunoaște acest mesaj divin, Coranul! Atunci, ce se poate spune despre opinia islamică în legătură cu acest punct, dacă până și nemusulmanii recunosc că există, în Coran, un lucru care trebuie recunoscut și acceptat, adică faptul că el este de la Allah? Atunci, de ce sunt oamenii într-atât de persistenți într-o poziție defensivă și într-o poziție adversă când musulmanii dezvoltă aceeași teorie? Fără îndoială că acesta este un lucru pe care îl menționăm pentru

acea care doresc să mediteze îndelung și să reflecteze pentru a înțelege. În momentul de față, există un intelectual de frunte din cadrul Bisericii Catolice cu numele de Hans, care a întreprins un studiu despre Coran și și-a exprimat punctul propriu de vedere în urma acestei lecturi. El a circulat în diverse părți, iar, în prezent, se o bucură de o stimă deosebită în cercurile Bisericii Catolice. După o cercetare și o analiză îndelungată, a scris următoarele despre rezultatele la care a ajuns: "Allah Preaputernicul și Preamăritul a vorbit cu oamenii prin intermediul lui Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!)"

Încă o dată, aceasta este concluzia la care a ajuns un intelectual de seamă nemusulman din pătura de frunte a Bisericii Catolice. Nu cred că Papa împărtășeste opinia lui, dar, în ciuda acestei situații, opinia unei astfel de personalități deosebite, de rang înalt, trebuie să aibă ponderea ei în apărarea poziției musulmanului, după cum se cuvine să fie aplaudată o astfel de personalitate care a înfruntat adevărul ce afirmă că nu poate fi dat la o parte sau neglijat un lucru cum este Coranul, întrucât Allah PreaÎnaltul și Preaslăvitul este, cu adevărat, sursa lui.

Așa după cum am explicat mai sus, toate posibilitățile s-au epuizat. De aceea, nu mai există nici o altă posibilitate de respingere a Coranului. Dacă nu este revelație, atunci Coranul ar fi o înșelătorie, și atunci omul trebuie să se întrebe: " Care este sursa acestei înșelătorii ? Și unde ne înșeală această carte? De fapt, răspunsul corect la aceste întrebări aruncă lumină asupra veridicității Coranului, iar tăcerea este cel mai slab argument al contestatarilor. Fără îndoială că oamenii, dacă vor insista asupra pretenției că, Coranul este o înșelătorie, ei trebuie să ofere dovezi în sprijinul acestei pretenții. Lor le revine obligația de a ne dovedi și nouă. Nu este logic ca cineva să lanseze o teorie fără fapte și cu dovezi suficiente care să o sprijine. De aceea, eu le spun:" Arătați-mi unde ne înșeală Coranul! Arătați-mi acest lucru sau altfel nu mai spuneți că el este o înșelătorie!"

Una din calitățile distinctive ale Coranului este modul în care el tratează fenomenele neașteptate, care nu au legătură

numai cu trecutul, ci și cu prezentul. Coranul nu este numai o problema veche, ci este o problema chiar și în aceste zile. O problemă pentru nemusulmani, firește! El aduce, în fiecare zi, în fiecare săptămână și în fiecare an, dovezi suplimentare ale faptului că este o forță cu care se poate comunica și că nu are nimeni posibilitatea de a sfida credibilitatea lui! Exista, de pildă, în Coran, următorul verset: "Oare nu văd cei care nu cred că cerurile și pământul au fost împreună și că Noi le-am despărțit și din apa am făcut tot ce este lucru viu? Și oare tot nu cred ei?"; (Al-Anbiya': 30).

Este o ironie a sortii că tocmai aceste informații au oferit șansa de a primi premiul Nobel la doi atei, în anul 1973. Coranul dezvăluie originea și apariția Universului, faptul că el a început cu o singură bucată, iar omenirea a continuat să confirme această revelație până astăzi.

În plus, nu a fost câtuși de puțin simplu să-i convingi pe oameni cu paisprezece veacuri în urmă că viața a apărut din apă. Dacă acum o mie patru sute de ani ai fi trăit în deșert și ai fi spus, arătând spre tine: "Privește! Tot ceea ce vezi aici este făcut din apă..", nu te-ar fi crezut nimeni. Și acest lucru nu a fost ușor de dovedit decât după inventarea microscopului. A trebuit să aștepte ca să afle că 80% din citoplasma-materia de bază a celulei este formată din apă. Cu toate acestea, faptele au dovedit rezistența Coranului la proba timpului.

Alături de proba veridicității menționate mai sus, este interesant că ea se referă, atât la trecut, cât și la prezent. O parte din aceste probe au fost folosite pentru a demonstra măreția lui Allah PreaÎnaltul și știința Sa, în vreme ce altele continuă să fie provocări ale prezentului. Un exemplu pentru prima categorie este declarația și versetul din Coran despre Abu Lahab. Acest verset afirmă cu toată claritatea că Allah, care cunoaște necunoscutul, știe că Abu Lahab nu se va schimba și nu se va converti la Islam și, de aceea, l-a condamnat pe el să aibă parte de sălaş veșnic în Infern. Acest verset a servit pentru a demonstra înțelepciunea înfinită a lui Allah PreaÎnaltul și pentru a-i avertiza

pe cei asemenea lui Abu Lahab.

Un exemplu pentru cea de a doua categorie de probe a veridicității Coranului este versetul în care se face referire la relația dintre musulmani și evrei. Versetul se referă la neîngrădirea orizontului relației dintre persoanele aparținând celor două religii, dar el rezumă și relația dintre cele două comunități ca un tot. Coranul afirmă, în esență, că tratamentul acordat de creștini musulmanilor va fi mai bun decât tratamentul pe care îl vor acorda evreii musulmanilor: "Vei găsi că iudeii și cei care îi fac asociați lui Allah sunt cei mai îndârjiți în dușmănia lor față de cei care cred, după cum vei găsi că cei mai prietenoși față de cei ce cred sunt aceia care spun "Noi suntem creștini"; (Al-Ma'ida: 82).

De fapt, sentimentul de șoc al unei astfel de declarații poate fi simțit după cunoașterea sensului adevărat al versetului. Este adevărat că numeroși creștini și evrei s-au convertit la Islam, dar, dacă vom privi la această chestiune ca la un tot, vom constata că evreii au manifestat o adversitate cumplită față de Islam. În plus, puțini sunt oamenii care înțeleg sensul adevărat al acestei declarații din Coran. Ea este, de fapt, o ocazie ușoară oferită evreilor de a demonstra falsitatea Coranului și faptul că el nu ar fi o revelație divină. Tot ceea ce ar trebui să facă el ar fi să se organizeze și să-i trateze pe musulmani cu blândețe, vreme de câțiva ani, pentru ca, după aceea, să poată spune: "Acum răspundeți-ne ce spune Cartea voastră sfântă despre cei mai buni prieteni ai voștri din lume? Aceștia sunt creștinii sau evreii? Uitați-vă cum v-am tratat noi, evreii!" Această este tot ce ar fi trebuit să facă ei pentru a contesta credibilitatea Coranului, dar nu au putut să facă acest lucru în decursul a paisprezece secole, dar cu toate acestea, oferta rămâne, în continuare, deschisă.

Toate exemplele date până acum în ceea ce privește diversele unghiuri din care se poate apropia de Coran au avut, fără îndoială, o natură subiectivă. Dar există și un alt unghi - printre numeroase altele - cu o natură obiectivă, care are o bază matematică. Omul va fi surprins și uimit de credibilitatea

Coranului când se va baza în judecata sa pe o listă a probabilităților bune. Pentru a explica acest lucru pe cale matematică se poate recurge la exemplele de probabilitate și prognoză. Dacă, de pildă, o persoană va avea două alternative-adică una corectă și una greșită și va închide ochii și o va încerca pe una din ele el va avea șansa de a alege varianta corectă în jumătate din cazuri, adică o dată din două cazuri, deoarece el are o singură posibilitate din cele două și va putea să aleagă, fie varianta corectă, fie varianta greșită. Apoi, dacă aceeași persoană se va afla în fața a două situații de acest gen, adică dacă va putea să aibă dreptate sau să greșescă în prima situație și să aibă dreptate sau să greșescă în cea de a doua situație, când va închide ochii și va face presupunerea, probabilitatea corectitudinii presupunerii sale va fi de unu din patru, adică să aibă dreptate o singură dată la patru presupuneri și aceasta pentru că el are o singură posibilitate din patru posibilități, adică trei posibilități de a greși și o singură posibilitate de a avea dreptate. Exprimat mai simplu, el va putea să greșescă în prima situație, să greșescă în cea de a doua situație sau să greșescă în prima situație și să aibă dreptate în cea de a doua situație, sau să aibă dreptate în prima situație și să greșescă în cea de a doua situație, sau să aibă dreptate în prima situație și să aibă dreptate și în cea de a doua situație. Fără îndoială că ultima posibilitate este posibilitatea în care va avea dreptate în ambele situații, iar posibilitatea de a nu face estimarea pe deplin corectă crește pe măsură ce crește numărul situațiilor. Ecuația care prezintă acest scenariu este " x ", adică o dată din două în prima situație înmulțită cu o dată din două în cea de a doua situație.

Dacă vom continua cu acest exemplu, aceeași persoană, dacă va trebui să facă presupuneri în legătură cu trei situații fără să vadă, va nimeri varianta corectă în proporție de unu la opt, sau " x " x ". Așadar, probabilitatea de a face o presupunere corectă în toate cele trei situații a scăzut la o optime, adică o dată din opt. Trebuie să se înțeleagă că, pe măsură ce crește numărul situațiilor, șansa și probabilitatea de a alege varianta corectă

scad, deoarece există un raport invers proporțional între cele două fenomene.

Și acum, dacă aplicăm acest exemplu la situația Coranului și cineva înregistrează toate subiectele menționate în Coran în mod corect, reiese că probabilitatea corectitudinii acestor subiecte prin metoda estimării oarbe este foarte neînsemnată. Într-adevăr, Coranul pune în discuție un număr uriaș de subiecte și, de aceea, probabilitatea corectitudinii acestor subiecte ca rezultat al presupunerilor acreditate pe șansa bună este o probabilitate egală cu zero în realitatea științifică. Dacă există un million de posibilități în fața Coranului pentru a greși, cu toate acestea, vom constata că el are dreptate de fiecare dată, în permanență. De aceea, nu este rezonabil ca cineva să facă acest lucru prin metoda presupunerii.

Următoarele trei exemple de subiecte în legătura cu care Coranul oferă date corecte relevă, în totalitate, faptul că probabilitățile sunt respinse în permanență de Coran. În capitolul XVI, Coranul pomeneste că albinele femele își părăsesc casele lor pentru a aduna hrana: "Și iată ce le-a revelat Domnul tău albinelor: "Făceți-vă case în munți, în pomi și în ceea ce făuresc ei! Apoi, mâncați din toate roadele și urmați căile ușoare ale Domnului vostru! Din burțile lor iese o băutură cu felurite culori, în care este leac pentru oameni. În aceasta, este cu adevărat un semn pentru un neam (de oameni) care chibzuiesc!"; (An-Nahl: 68-69).

Cineva poate să facă o propunere și să zică: "Albinele care zboară în jurul nostru pot să fie masculi sau femele". Fără îndoială că el nu are decât o singură posibilitate din două de a spune adevărul. Să spunem că această Carte sfântă, Coranul, a avut dreptate din întâmplare, dar s-a întâmplat că cei mai mulți oameni să nu creadă astfel atunci când era revelat Coranul.

Poți să spui care este deosebirea între masculul și femela albinelor? Ei bine, chestiunea are nevoie de un expert, de un specialist care să facă acest lucru, însă, ulterior, s-a descoperit că albina mascul nu-și părăsește niciodată casa pentru a aduna

hrană. În orice caz, în piesa de teatru Henry al IV-lea de Shakespeare, câteva personaje discută, la un moment dat, că albinele sunt niște oșteni și că ei au un rege. Așa îți închipuiau oamenii în vremea lui Shakespeare; ei credeau că albinele pe care omul le vede zburând nu ar fi decât niște oșteni masculi și că ei se întorc la locuințele lor și răspund în fața regelui. Or, acest lucru nu este câtuși de puțin adevărat. Realitatea este că ele sunt femele și că ele răspund în fața reginei, însă, acest lucru nu a devenit cunoscut decât în urma cercetărilor științifice care au avut loc în ultimele trei sute de ani. Acesta este adevărul în legătura cu această chestiune.

Și acum să ne întoarcem la lista presupunerilor corecte în legătură cu subiectul albinelor. Coranul a avut șansa în proporție de 50% de a spune adevărul, iar procentul posibilității corecte a fost de unu din doi.

În afară de subiectul albinelor, Coranul a abordat și tema mișcării soarelui în univers. Cineva poate să facă presupuneri și în legătură cu această chestiune. Există două alternative: fie că soarele se mișcă asemenea unei pietre pe care o aruncă un om, fie că el se mișcă de bună voie. Și Coranul menționează cea de a doua posibilitate, adică mișcarea proprie a soarelui. Coranul folosește aici cuvântul "plutesc/înoată" pentru a exprima ideea de mișcare a soarelui în Univers: "El este Acela care a creat noaptea și ziua, soarele și luna; și fiecare plutește pe cercul său"; (Al-'Anbiya': 33); "Nici Soarele nu se cuvine să ajungă Luna, nici noaptea nu poate să o ia înaintea zilei și toate plutesc pe orbite (propriei)"; (Ya Sin: 40).

Pentru a-i da cititorului o idee completă despre folosirea acestui verb în limba arabă, vom da următorul exemplu: Dacă un om se află în apă, se folosește verbul "plutește/ înoată" pentru a descrie mișcarea lui și el înseamnă că se mișcă în apă prin înot, adică se mișcă prin propriile eforturi și nu datorită forței exterioare lui. Tot astfel, verbul "înoată" folosit pentru caracterizarea mișcării soarelui în Univers, nu înseamnă că soarele zboară prin Univers fără nici un control, ca rezultat al

(Al-Haqq: 44-47).

Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) este unul dintre profeții lui Allah și nu are o poziție mai înaltă decât Acesta, el nu poate permite sau interzice nimic de unul singur.

„Și Muhammed nu este decât un Trimis - și au mai fost înainte de el și alți trimiși. Dacă el ar muri sau ar fi ucis, v-ați întoarce voi pe călcâiele voastre?” (Al-Imran: 144).

„(Jur) pe Quranul plin de înțelepciune,/ Tu, (Muhammed), ești (unul) dintre trimiși” (Yasin: 2-3).

„Acesta este un prevenitor dintre prevenitorii cei vechi” (An-Najm: 56)

Fără împuternicirea lui Allah, el nu poate legifera pentru oameni.

„O, Profetule! De ce îți oprești tu, ceea ce Allah ți-a îngăduit, căutând mulțumirea muierilor tale?” (At-Tahrim: 1).

El trebuie să se conformeze strict poruncilor divine.

„...eu urmez doar ceea ce mi se dezvăluie mie” (Al-`An`am: 50).

„Spune: Nu am eu căderea să-l schimb, cu de la mine putere! Eu nu fac decât să urmez ceea ce îmi este revelat. Eu mă tem, dacă mă răzvrătesc împotriva Stăpânului meu, de pedeapsa unei Zile cumplite!” (Yunus: 15).

Islamul stabilește pentru credincioși, că nu trebuie să transforme Profetul într-un semizeu. Unii dintre profeții de mai înainte au avut această soartă datorită adeptilor lor. Ei le-au atribuit tot felul de puteri supranaturale conducătorilor lor și i-au făcut egali lui Dumnezeu sau i-au considerat progenitura Lui sau încarnarea Lui. Prin descurajarea acestor exagerări, Islamul a stabilit adevăratul loc al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) astfel:

- nimeni nu poate pretinde că este dreptcredincios fără să creadă în Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).

„Dreptcredincioșii (adevărați) sunt aceia care cred în

azvârlirii lui sau a ceva asemănător, ci înseamnă, în mod simplist, că soarele se învârtește în cursul mișcării și călătoriei sale. Și tocmai acest lucru este afirmat și în Coran. Dar oare a fost ușor să fie descoperit acest lucru? Poate oare un om obișnuit să-ți explice că soarele se învârtește în timpul mișcării sale? De-abia în epoca modernă a devenit posibilă fotografierea soarelui cu ajutorul aparatelor și privitul la soare fără teama de a rămâne orb. Datorită acestei operațiuni s-a descoperit că nu există doar trei pete în soare și că petele se deplasează la fiecare douăzeci și cinci de zile. Această mișcare a dovedit că soarele se rotește în jurul axei sale și a confirmat acest lucru în mod hotărât, întocmai așa cum a declarat Coranul cu paisprezece veacuri în urmă, adică faptul că soarele se rotește în jurul exei proprii în timpul călătoriei sale prin Univers.

Să revenim încă o dată la problema probabilității. Procentul estimării corecte în legătură cu ambele chestiuni (adică sexul albinelor și mișcarea soarelui) este de unu la patru.

Dacă ne întoarcem cu paisprezece secole în urmă, vom constata că oamenii nu știau, după toate probabilitățile, nimic despre fusele orare. Ceea ce menționează Coranul în legătură cu această chestiune este uluitor, într-adevăr. Ideea că o familie ia micul dejun după răsăritul soarelui, în vreme ce o altă familie se bucura de aerul înviorător al serii este considerată o minune, într-adevăr, chiar și în zilele noastre. Realitatea este că omul nu putea parcurge într-o singură zi mai mult de treizeci de mile. Călătoria din India în Maroc, de exemplu, dura câteva luni. Probabil că atunci când cineva își lua dejunul în Maroc își zicea în sinea lui: "Familia mea din India își ia și ea acum dejunul". Aceasta pentru că el nu realiza că, în timpul călătoriei sale, trecea prin mai multe zone ale timpului (fusuri orare). Cu toate acestea, întrucât Coranul este Cuvântul lui Allah Atoateștiutorul, el cunoștea și înțelegea acest fenomen.

Există un verset interesant care menționează că atunci când va avea loc Sfârșitul Lumii și va sosi Ceasul Învierii, acest lucru se va produce într-o clipire de ochi și că acest Ceas îi va găsi

pe unii oameni în timpul zilei și pe alții în timpul nopții. Acest lucru evidențiază cu claritate înțelepciunea lui Allah Preaputernicul și Preamăritul și cunoașterea de către El a fuselor orare, cu toate că acest lucru nu era cunoscut cu paisprezece secole în urmă. Fără îndoială că acest fenomen nu-i era clar ochiului nici unui om și nu-i era cunoscut ca rezultat al experiențelor sale. Acest fapt este suficient pentru a dovedi veridicitatea și credibilitatea Coranului.

Să revenim pentru ultima oară la subiectul probabilității. Probabilitatea unei alternative corecte în legătură cu aceste trei subiecte (adică sexul albinelor, mișcarea soarelui și existența fusurilor orare) este de unu la opt.

Fără îndoială că omul poate să continue cu aducerea unor astfel de exemple și să înregistreze o foarte lungă lista de premoniții corecte, însă procentul probabilității alternativei corecte din întâmplare va scădea pe măsură ce crește numărul subiectelor obiect al estimării sau presupunerii. Dar nimeni nu poate contesta următorul fapt: probabilitatea ca Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!), o persoană fără știință de carte, să fi făcut premoniții corecte în legătura cu mii și mii de subiecte, fără să fi greșit în nici una dintre ele, este extrem de mică, într-atât de mică încât teoria că el ar fi compus Coranul trebuie să fie abandonată, chiar și de către cei mai înverșunați adversari ai Islamului.

De fapt, Coranul accepta o astfel de provocare. Fără îndoială că, dacă un om sosește într-un pământ străin, spunând cuiva imediat după sosire: "Eu îl cunosc pe tatăl tău. M-am întâlnit cu el anterior", acesta se va îndoii în privința vorbelor omului abia sosit în aceea clipă. Cum ai putut să-l cunoști pe tatăl meu? După aceea, s-ar putea să-l întrebe: "Spune-mi! Tatăl meu este înalt sau scund, brunet sau blond? Descrie-mi-l!" Și, bineînțeles, dacă vizitatorul îi va răspunde corect la toate întrebările, acest om care se îndoiește nu va putea decât să zică: "Cred că îl cunoști pe tatăl meu. Nu știu cum l-ai cunoscut, dar este evident că îl cunoști". Situația Coranului este similară cu această situație. El afirmă că a fost revelat de Creatorul care a

creat totul. De aceea, toți ar fi avut dreptul să zică: "Așadar, convinge-mă!.. Dacă autorul acestei Carti este Creatorul tuturor lucrurilor care se află în ceruri și pe pământ, cu adevărat, atunci înseamnă că El cunoaște acest subiect și acest subiect etc.."

Este inevitabil ca toți aceia care cercetează Coranul și-l examinează cu atenție să descopere același adevăr. În plus, noi toți știm unele lucruri cu certitudine. Nu este nevoie ca toți să fie specialiști pentru a ști că aceasă Carte sfântă, Coranul, confirmă sporirea credinței omului pe măsură ce cercetează și aprofundează și se convinge de adevărurile existente în Coran. Și se impune ca fiecare om să facă acest lucru de-a lungul întregii sale vieți.

Și ne rugăm lui Allah PreaÎnaltul să-i călăuzească pe toți către adevăr.

A N E X A

Un inginer de la Universitatea din Toronto, pasionat de studiile de psihologie, a condus un grup de cercetare în legătură cu teza lui despre eficiența discuțiilor în grup. Scopul urmărit prin acest studiu a fost descoperirea rezultatelor la care se ajunge prin discuțiile în grupe compuse din două persoane, din trei persoane, din zece persoane s.a.m.d. Graficele au demonstrat că grupul alcătuit din două persoane este cel mai eficient. Acest rezultat a fost contrar așteptărilor sale, dar el reprezintă și un sfat pe care Coranul l-a oferit cu paisprezece secole în urmă:

Pe lângă aceasta, în capitolul Al-Fajr din Coran este pomenit un oraș cu numele Iram zat al 'Imad:

"Oare nu ai văzut ce a făcut Domnul tău cu 'Ad,/ cu Iram, (cetatea) cu corturi ridicate, /Care nu a mai avut seamăn printre cetăți"; (Al-Fajr: 6-8).

Acest oraș nu a fost cunoscut în istoria antică și nu le este cunoscut istoricilor, dar, în decembrie 1978, revista National

dreptcredincioasă să mai aleagă, dacă Allah și Trimisul Său au hotărât în privința lor un lucru, iar acela care se răzvrătește împotriva lui Allah și a Trimisului Său se află în rătăcire învederată.” (Al-Ahzab: 36)

Înainte de a lua o decizie, în oricare dintre probleme, musulmanii trebuie, mai întâi, să se asigure dacă o problemă analoagă a fost hotărâtă mai înainte de către Allah și de Profetul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), și, dacă un precedent există, ei trebuie să-l urmeze.

”O, voi cei care credeți! Nu o luați înaintea lui Allah și a Trimisului Său și fiți cu frică de Allah. Allah este Cel care Aude Totul și este Atoateștiutor (Sami', 'Alim).” (Al-Hujurat: 1)

Sper că am clarificat faptul că, Allah a transmis omenirii, prin intermediul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), nu numai o lege supremă, dar și o scară permanentă de valori. Ceea ce este bun, conform Quranului și Sunnei, este bun pentru toate timpurile, iar ceea ce este rău, rămâne rău pentru totdeauna. Ceea ce este stabilit ca o datorie în Quran și Sunna, va fi întotdeauna o datorie. Ceea ce este declarat permis, este permis pentru totdeauna, iar ceea ce este interzis, este interzis pentru toate timpurile. În această lege, nici un amendament, ștergere, adăugare sau abrogare, nu este posibilă, în afara cazului când, o persoană sau o comunitate decide să renunțe la Islam. Atâta timp însă, cât musulmanii rămân musulmani, este imposibil ca, în sistemul lor social și juridic, ceva care ieri a fost rău să devină astăzi bun.

XII

Judecata morală: Credința în Lumea de Apoi

Cea de a treia mărturisire de credință fundamentală în Islam este credința în Lumea de Apoi (al-Akhira). Negarea Lumii de Apoi este negarea Islamului, chiar și pentru cel care crede în Allah, în Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și

Geographic a prezentat într-o anexă informații interesante despre el. În studiul respectiv, se menționează că excavațiile care au avut loc în anul 1973 au dus la descoperirea orașului Ebla în Siria și s-a constatat că el are o vârstă de 43 de secole. Dar nu aceasta a fost informația cea mai interesantă, ci un registru descoperit în biblioteca orașului respectiv în care sunt menționate numele orașelor cu care Ebla a întreținut relații comerciale. Printre aceste orașe este menționat și numele orașului Iram. Așadar, locuitorii orașului Ebla au avut legături cu orașul Iram.

În încheiere, doresc să meditați cu atenție la următorul verset; "Oare nu le este lor de ajuns că Noi ți-am trimis ție Cartea care le este recitată? Întru aceasta este îndurare și pomenire pentru un neam (de oameni) care vrea să creadă"; (Al-'Ankabut: 51)